

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

2023-24

1

A pravda nikde

Natálie Gajdušková, 9. B

To si tak jednoho dne jedu na nádraží
a spatřím tři postarší lidi.

Všichni tři na zádech nesoucí závaží
skrz na skrz všem možným lžím se pídí.

Pravdy je na tomto světě málo,
přesto se tito človíčky nevzdávají.

Doufajíce, že se na ně štěstí usmálo,
doufajíce, že stále naději mají,
hledat pravdu stále dokola se vydávají.

Jenomže pravda nikde
a zbytek té poslední kapky naděje pomalu, ale jistě hasne.

Človíčky hledali všelikde,
naděje však znenadání zhasne.

Zklamaní hlubokou tmou vydávají se domů,
jestlipak se tak dá stále říkat tomu.

Zklamaní kráčí tou odpornou směsicí lží,
přemýšlejíce, co je na tomto světě stále drží.

Nad tímto přemýšlím také já,
zdali to nějaký ten smysl ještě má.

Den co den se sama sebe ptám,
kdo ví, za jak dlouho to všechno vzdám.

Cesta za lampou

Kristýna Pindurová, 9. C

Všude jen pusto, horko a písek. Nohy mě bolí a hlava mi třestí. Několik dní, možná i měsíců jsem šla přes poušť, bez vody a bez odpočinku. Překvapovalo mě, že jsem neměla žízeň, hlad, nebyla jsem unavená, nic z toho jsem necítila. Sobě samotné jsem kladla dvě důležité otázky, jak jsem se tu ocitla a kam to jdu, jenže nedokázala jsem na ně regulérně odpovědět.

Možná jsem měla halucinace, možná ne, protože jsem před sebou uviděla obrovskou horu zasypanou pískem. Opřela jsem se rukou o skálu a snažila se popadnout dech. Nemohla jsem už dál, ale něco mě táhlo do skály, proto jsem nechala svou ruku spadnout podél mého těla a udělala několik kroků dozadu, abych se mohla na tu mohutnou skálu podívat zcela. Nebyl tu žádný vchod ani žádné značky. Podívala jsem se pod sebe s úmyslem, že něco najdu, ale byl tu jen písek a kameny.

Chytla jsem se za čelo a chodila sem a tam, nevěděla jsem, co mám dělat dál, jenže v tom chození jsem se zastavila, když jsem pod sebou uslyšela hlasité křupnutí. Bála jsem se pohnout, natož se nadechnout. Nikoho jsem nemohla zavolat o pomoc. Pomalinku jsem pohnula nohou, jenomže to byla obrovská chyba. Pode mnou se to propadlo a já padala dolů. Můj křik se rozléhal, dokud jsem prudce nedopadla na tvrdou zem.

Vyrazila jsem si dech a z hrdla se vydral mohutný křik, výkřik bolesti. Necítila jsem levou ruku a snažila jsem si sednout. Po chvíli, co jsem se snažila dát se do pořádku, jsem zamžourala po místnosti. Byl tu strašný a vydýchaný vzduch, nedalo se tu ani nadechnout. Podepřela jsem se pravou rukou, abych se zvedla ze sedu a mohla se, co nejrychleji, dostat pryč z jeskyně.

Podívala jsem se nad sebe a do očí mi zářilo ostré světlo, což mě přinutilo pohled odvrátit, abych neoslepla na místě. Od místa, kde jsem se propadla, mi na hlavu padal písek. Nebyla tu žádná šance, že bych vyskočila až tak daleko k té propadlině a dostala se ven.

Stále jsem držela levou rukou svou pravou ruku, nemohla jsem s ní pohnout a mé nohy nestály za řeč. Dýchalo se mi těžko, nemohla jsem ani popadnout dech.

Musela jsem najít jiné východisko, proto jsem se podívala okolo sebe. Žádné dveře ani chodby tu nebyly. Dívala jsem se dál, ale moji pozornost upoutalo úplně něco jiného, něco unikátního. Věděla jsem, že tohle bylo to, co mě sem vedlo přes poušť, bez odpočinku, bez pití a bez jídla. Byla to nádoba, která mi připomínala starodávnou indickou lampu. Šla jsem pomalou chůzí k ní. Na lampu svítlo ostré světlo, které se odráželo až ke mně. Lampa byla položená a zjevně

i zajištěná na obrovském, hranatém kameni. Toužila jsem se té lampy dotknout a zblízka se na ni podívat. Neodolala jsem tomu pokušení.

Vyšla jsem schody a v hloubi duše cítila, jak mě ta lampa volá. Natáhla jsem svou ruku k lampě a skoro jsem se jí dotkla. Lampa byla celá posetá zlatem a sytými barvami, byla celá zvláštní. Můj prst se dotkl té nebeské lampy a já ucítila výbuch neznámé, ale příjemné energie. Lampa se začala třást sama od sebe, musela jsem odstoupit od ní. Lampa se začala vznášet a točit. Písek okolo mě a lampy se začal točit okolo nás a já neměla kam utéct. Nebylo úniku, začala jsem v duchu panikařit i přes to, že jsem se cítila v bezpečí. Vše bylo zvláštní.

Musela jsem zavřít oči, aby mi písek do očí nepadal. Zakryla jsem si rukou oči a poté jsem slyšela hlas.

„Opět se shledáváme, má paní.“

Otevřela jsem oči a uviděla něco nepopsatelného. Džin...já vyvolala Džina...

Jdeme za svým snem

Veronika Nohelová, 7. B

Posuzování, porovnávání a odsuzování je velice vážné, stálé téma psychologie. Člověk by se neměl porovnávat s ostatními, ale taky by v žádném případě neměl porovnávat, nebo dokonce odsuzovat nebo posuzovat druhé.

Každý z nás je jedinečný, v něčem dobrý, jinými slovy každý z nás je nějakým způsobem geniální. Ale když budete hodnotit lidi podle činností, které jim moc nejdou, posuzovat je na základě špatných vlastností, neúspěchů, tak je už předem jasné, že ten člověk si bude do konce života myslet, že je neschopná troska, která všechno kazí a na tomto světě je zbytečně. A to dokud nepřijde někdo, kdo ho má rád a chce mu pomoci a vyjmenuje mu všechny dobré vlastnosti a úspěchy, co ta osoba udělala, a řekne mu, že by se neměla nechat ničím odradit a měla by si jít za svým snem.

A na závěr - vy všichni jste úžasní a geniální, i když si to o sobě možná nemyslíte, ale já vám přeji, ať si jdete za svým snem a jste si vědomi svých krásných a sladkých úspěchů.

Když prší, hledej duhu. Když je tma, hledej hvězdy

Tereza Lankočí, naše bývalá žákyně, dnes studentka I. ročníku Gymnázia Františka Hajdy

Maličkosti. Člověk si řekne, že jim nevěnuje pozornost, že ho neovlivňují, nezajímají, že to jsou pouhé zbytečnosti. A přeci je tomu právě naopak. Jsou, řekla bych, velmi důležité. Formují to, jak se cítíme. A na nás jenom je, jakou jim dáme moc.

Můžeme je nechat nám házet klacky pod nohy, pálit mosty, jež jsme dosud nepřešli, zkrátka vytáčet nás do nepříčetnosti. Na druhé straně nám mohou úplnými drobnostmi zlepšovat dny. S jejich pomocí můžeme i v těch nejstrašlivějších temnotách nalézat kousky světla. Mohou nám zkrášlovat život.

Mně osobně se moc líbí tenhle styl smýšlení. Jako by dodával životu jakýsi šmrnc. Baví mě. Baví mě hledat dobré v tom teoreticky špatném. A to ať už v momentech, věcech či lidech. Ráda hledám světlo na konci tunelu, motýla v hejnu mŕ, měsíc na noční obloze a slunce na té denní, hvězdy ve tmě nebo duhu, když zrovna prší. Ráda tančím v dešti, za tmavých nocí sleduju padající hvězdy či v mrazivých zimách pozoruju snášející se sněhové vločky. Jako bych se zkrátka s tímhle myšlením dokázala vyškrábat i z těch nejtemnějších hlubin.

Text napsal a obrázek namaloval Kristián Horváth ze 7. B

Někdy si říkáme proč lidi tak spěchají
Do práce, do školy, domů...
Ale někdy se to neví
plati. Protože se může někdy
něco stát to třeba něco
hrozného. Takže raději
nespěchejte chvilku myšlením
broken anebo špatně
čekat to škid.

Spěchání může zkažit!